

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/99/2022
Identifikačné číslo spisu:	6409201829
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6409201829.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ľ.R. E., bývajúceho v Ž., I. M. XX, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Harakály, so sídlom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanej KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s, Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, zastúpenej Advokátska kancelária Miroslav Maďar s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 26, o náhradu škody z ublíženia na zdraví a sťaženia spoločenského uplatnenia, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/33/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/62/2020 z 28. októbra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co/62/2020 z 28. októbra 2021 a rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/33/2009-515 z 6. júla 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Žiar nad Hronom na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7C/33/2009-515 z 6. júla 2020 zamietol žalobu žalobcu v časti, v ktorej sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu 10 % ročný úrok z omeškania od 21. februára 2009 do 31. januára 2012 zo sumy 23.228,62 eur, 10 % ročný úrok z omeškania od 21. februára 2009 do 31. januára 2012 zo sumy 25.010,44 eur a 9,25 % ročný úrok z omeškania od 15. mája 2011 do 31. januára 2012 zo sumy 5.751,18 eur. Žalovanej, ktorá bola v uvedenej časti konania úspešná priznal v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) za túto časť konania náhradu trov v rozsahu 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vo veci samej, v ktorej sa žalobca voči žalovanej domáhal mimoriadneho navýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného už bolo dvoma rozsudkami okresného súdu v spojení s rozhodnutiami krajského súdu právoplatne rozhodnuté a predmetom konania po rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/281/2018 z 26. marca 2020 zostalo už len rozhodnúť o povinnosti žalovanej uhradiť žalobcovi ním uplatnené úroky z omeškania. V uvedenej časti bolo predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a v uvedenom rozsahu mu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Okresný súd vykonal dokazovanie ohľadom uplatneného úroku z omeškania za jednotlivé obdobia a rešpektujúc právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu pri právnom posúdení podľa ustanovení § 11 ods. 6 až 8 zákona

č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z.z.“) žalobu žalobcu v zostávajúcej časti zamietol majúci za to, že žalovaná - poisťovateľ sa nemohla dostať do omeškania s poistným plnením skôr než bol poisťovateľovi doručený právoplatný rozsudok o výške náhrady škody.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 16Co/62/2020 z 28. októbra 2021 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 255 ods. 1 CSP). Uviedol, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na skutkovom zistení, že žalovaná - poisťovateľ sa nemohla dostať do omeškania s poistným plnením pred tým, ako jej bol doručený právoplatný rozsudok vo výške náhrady škody, po právnej stránke poukazujúc na ustanovenia § 11 ods. 6 až 8 zák. č. 381/2001 Z.z. Právna úprava, na základe ktorej okresný súd v napadnutom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí nároku žalobcu voči žalovanej upravuje vzťah poškodeného a poisťovne. Upravuje aj nárok voči poisťovni na úrok z omeškania, ktorým právna úprava sankcionuje žalovanú za nesplnenie povinnosti podľa § 11 ods. 6 písm. a/, b/ zák. č. 381/2001 Z.z. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná plnila po začatí súdneho konania a pred vynesením v poradí prvého rozhodnutia vo veci samej. V posudzovanom prípade došlo k ustáleniu výšky plnenia v priebehu konania. Žalobca bol vzhľadom na žalobný petít a právnu úpravu v zák. č. 381/2001 Z.z. (§ 11 ods. 6 písm. a/ v spojení s § 11 ods. 7 citovaného zákona) povinný preukázať, že nárok na náhradu škody a rozsah povinností žalovanej - poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie bol preukázaný najneskôr do 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti. V takomto prípade by mala žalovaná ešte 15 - dňovú lehotu na poskytnutie peňažného plnenia v zmysle § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. Žalobca v predmetnom spore svoje tvrdenia nepreukázal keď tvrdil, že k omeškaniu žalovanej došlo po uplynutí 3 - mesačnej lehoty podľa § 11 ods. 6 citovaného zákona, ktorá je stanovená na zistenie rozsahu povinností žalovanej skončiť prešetrovanie a poskytnúť poistné plnenie. Vzhľadom na súdny spor a žalobné nároky bolo povinnosťou žalobcu preukázať tvrdenie, že žalovaná sa dopustila priesťahov a dostala sa do omeškania s peňažným plnením. Žalobcovi nestačilo tvrdiť, že právna úprava poskytuje poisťovateľovi 3 - mesačnú lehotu na prešetrovanie a ďalšiu 15 - dňovú lehotu na plnenie. Žalobca uplatnil omeškanie podľa 3 dňovej lehoty, ktorá sa uplatní pri plnení na základe súdneho rozhodnutia. Žalobca mal preukázať, že jeho návrh na náhradu škody bol skutočne známy a poukázaný v lehote 3 mesiacoch od oznámenia poškodeného o škodovej udalosti. Ak by aj žalobca preukázal, že potrebné prešetrovanie mohol skončiť do 3 mesiacov počítaných od uplatnenia nároku 18. novembra 2008 mal poisťovateľ ešte 15 - dňovú lehotu na plnenie, počas ktorej nie je v omeškani s peňažným plnením. S poukazom na uvedené odvolací súd vec uzatvoril tak, že okresný súd dospel k správnym skutkovým a právnym záverom keď konštatoval, že žalovaná sa nedostala do omeškania s plnením peňažného nároku a žalobca nepreukázal omeškanie žalovanej.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Mal za to, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bližšie vadu zmätočnosti konkretizoval tak, že odvolací súd svojím výkladom ustanovenia § 11 ods. 6, 7 a 8 zák. č. 381/2001 Z.z. zásadne poprel účel a význam zákonného predpisu, čo je v rozpore s imperatívom vykonať ústavné súladný výklad aplikovanej právnej normy. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu vyslovil presvedčenie, že pri výklade právnej normy mal odvolací súd mal uprednostniť ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykonať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd. Vyššie uvedené kritériá rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa, nakoľko výklad dotknutý ustanovením zo strany krajského súdu je v rozpore so základným účelom a cieľom právnej úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a odporuje spravodlivému usporiadaniu občianskoprávných vzťahov ako aj popiera samotný účel inštitútu úroku z omeškania či niektoré základné právne princípy. Podľa dovolateľa poisťovateľ sa s plnením konkrétnej peňažnej povinnosti dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods.

6 písm. a/ a b/ zák. č. 381/2001 Z.z. Právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie poškodenému zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná s právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia. Ide o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa, ktoré síce spolu súvisia, ale sú to relatívne dve samostatné právne povinnosti. Právny názor odvolacieho súdu zásadným spôsobom popiera tri základné funkcie úroku z omeškania, ktoré inštitút úroku z omeškania podľa právnej teórie obsahuje. Ide o funkcie preventívnu, represívnu a satisfakčnú. Na podporu správnosti svojej argumentácie dovolateľ poukázal na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. októbra 2021, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26. februára 2019 v skutkovo a právne obdobnej veci. Z uvedených dôvodov dovolateľ dovolací súd žiadal, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil v spôsobom bližšie špecifikovanom v petite dovolacieho návrhu.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení navrhla, aby dovolací súd v súlade s § 447 písm. c/ CSP alternatívne podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol dovolanie žalobcu majúce za to, že obsahovo sa dovolanie podobá skôr odvolaniu. Navyše žalobca svojim mimoriadnym opravným prostriedkom nenapáda nesprávny procesný postup súdu ako to tvrdí, ale zjavne nesprávne právne posúdenie, čo nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva

táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

13. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj ústavná zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, ktoré vo svojom rozhodnutí náležite odôvodní (§ 220 ods. 2 CSP). Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

14. V preskúmvanej veci žalobca prípustnosť a dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ a § 431 ods. 1 CSP vyvodil z toho, že odvolací súd výkladom ustanovení § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z.z. poprel účel a význam zákonného predpisu, čo je v rozpore s imperatívom vykonať ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Žalobca uviedol, že základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá uplatňovanie zásady prednosti ústavne konformného výkladu, z ktorej vyplýva požiadavka, aby v prípadoch ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

15. Zásada iura novit curia („súd pozná právo“) neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. decembra 2001).

16. Všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (porovnaj čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú

žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti).

17. Za svojoľnosť, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky všeobecným súdom, treba považovať aj nerešpektovanie kogentnej normy a prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem, ako aj prípady, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie nezdôvodnil buď vôbec alebo tak urobil celkom nedostatočne, prípadne ak ho založil na dôvodoch, ktoré v okolnostiach konkrétnej veci nemajú zjavne žiadnu relevanciu (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 110/09 z 2. apríla 2009). Arbitrárnosť právneho posúdenia zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo podľa judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“, ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru. Z doterajšej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že aj arbitrárnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších inštancií môže odôvodňovať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP (viď rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/5,6/2019 z 26. februára 2020).

18. Z rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že výkladom omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. sa najvyšší súd zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/225/2021 z 27. apríla 2022 a sp. zn. 2Cdo/306/2021 z 25. apríla 2022, v ktorých tam konajúce senáty dospeli k záveru, „poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo“. Správnosť predmetného záveru pri zohľadnení systematickej a teleologickej metódy výkladu ustanovení § 11 ods. 6 až 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení potvrdil Ústavný súd Slovenskej republiky už vo svojich skorších nálezoch, sp. zn. III. ÚS 214/2020 zo 14. októbra 2021 a sp. zn. III. ÚS 309/2020 zo 14. októbra 2021, ktoré predchádzali spomínaným rozhodnutiam najvyššieho súdu.

19. Pri aplikácii vyššie uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu (prezentovaného v zhora citovaných rozhodnutiach) na posudzovaný prípad dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie je dôvodné. Odvolací súd vychádzal pri svojom právnom posúdení vzniku nároku na úroky z omeškania z právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, podľa ktorého patrí žalobkyni príslušnosť z priznanej pohľadávky až od momentu ako jej bol doručený rozsudok v spore, v ktorom vystupovala ako žalovaná, pričom tento rozsudok stotožnil s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z., z čoho vyplýva, že žalovaná sa nedostala v danej veci do omeškania s plnením peňažného nároku. Tento právny názor ale nemožno považovať za správny; tento výklad popiera účel a význam zákonného predpisu, ktorým je zákona č. 381/2001 Z.z. a preto je arbitrárny. V kontexte už prijatých záverov najvyššieho súdu sú nesprávne tiež úvahy odvolacieho súdu v potvrdzujúcom rozhodnutí, že žalobca mal preukázať, že jeho návrh na náhradu škody bol skutočne známy a poukázaný v lehote 3 mesiacoch od oznámenia poškodeného o škodovej udalosti po tom, ako mal z obsahu spisu za jednoznačne preukázané, že k ustáleniu výšky plnenia došlo v priebehu konania.

20. Tým, že súdy nižších stupňov zvolili výklad príslušných právnych noriem v rozpore s ich účelom a zmyslom, porušili právo žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie v

zmysle § 449 ods. 1, 2 CSP, lebo nápravu nebolo možné dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v zmysle § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 438 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

22. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.